

# *Najdihojca iz Hajdine*



Šol. leto 2001/2002  
**OŠ Hajdina**

9-letka



4371  
NAS P

6002167  
25.4.2006



## OB ZAKLJUČKU PRVE GENERACIJE DEVETLETKARJEV

### SPOŠTOVANI STARŠI, DRAGI UČENCI!

Pred tremi leti smo nekoliko zaskrbljeni stopili s še sedemnajstimi osnovnimi šolami v Sloveniji v postopno uvajanje novega programa slovenske osnove šole v prvi in tretji triadi. Zaupali smo si, dobro smo se pripravili in korak za korakom v učno prakso uvajali nove in prenovljene učne programe, nove oblike dela ter tako tudi vsebinsko spremenili stari koncept naše šole. Veselili smo se slehernega napredka, boljših učnih uspehov, dobrega sodelovanja s starši naših učencev. Spoznali smo veliko novih strokovnih sodelavcev, pridobili smo nove prijatelje, saj so bile naše šolske prireditve vedno za nas najlepše presenečenje. Prvi rezultati zaključnega preverjanja znanja v tretjem in devetem razredu so samo potrditev naših pričakovanj. Zadovoljni s svojim znanjem so prav gotovo naši učenci, njihovi starši in tudi mi, učitelji.

Zavedati pa se moramo, da bomo tudi v bodoče delali in se učili v povezavi z veliko če-ji: če bi imeli boljše delovne pogoje, če bi imeli več časa za pogovore z učenci in starši, če bi bilo pri obravnavi snovi manj ciljev, če bi...

Toda podobni in drugačni ugovori ne vzdržijo, ko začneš na novo in ti uspe vse, ki nas devetletka družijo, vsaj malo spodbuditi, če že ne navdušiti.

Ob prebiranju literarnih novičk, popestrenih z likovnimi snovanji naših učencev, naj vam bo lepo, kakor je velikokrat lepo v šoli nam.

Ravnatelj  
Jože Lah



## NAPETA ZGODBA

Zamaskiran tat pleza preko zidu. V eni roki nese ključe. V drugi roki polno zlata. Tat je zagledal psa, se prestrašil in spustil polno vrečo. Začel je teči, pes pa za njim. Zgrabil ga je za hlače, da je komaj splezal čez zid. Tako je ostal brez plena.

Mitja Podhostnik, 2. /9



Aljoša Ornik, 3. a /9

## NENAVADEN DAN

Bile so zimske počitnice. Vsi domači smo odšli na Ptuj k moji sestrični Niki. Nika je dobila novo igrico za računalnik. Ko sem jo začel igrati, sem bil zelo navdušen. Igral sem policajja, ki je skakal po velikem labirintu. Nato me je poklicala mami in rekla, da gremo domov. Misil sem, da je minilo pet minut, ampak minile so štiri ure. To je bil zame velik trenutek veselja, ki je tako hitro minil.

Ino Prelog, 3. b /9



Tadej Gerečnik, 1. b /9

## LUTKOVNA IGRICA

Nekoč sta živela kmet in kmetica. Živela sta v vasi. Imela sta manjšo kmetijo in konja. Nekega dne je dedku šinilo v glavo, da bi konja zamenjal ali prodal. Dedek se je odpravil na pot. Srečal je starega deda, ki je vlekel kravo na sejem. Rekel mu je: "Zamenjaš konja za kravo?" Potem sta zamenjala. Nato je kravo zamenjal za ovco, ovco za gosko, gosko za kokoš, kokoš pa za obtolčena jabolka. Potem je stavil z Angležema, da ga bo žena izgnala iz hiše. Stavovo je dobil kmet.

Lipavšek Matevž, 3. b /9

## ŽABJE KOSILO

Nekoč je v majhnem ribniku živela žabja družina. Stara žaba je sedela na lokvanju in je videla muhe, kačje pastirje in komarje. Muha je priletela k lokvanju, na katerem je bila stara žaba. Takrat pa je žaba odprla usta in je muho pojedla. Žaba ni bila več lačna.

Anita Zupanič, 2. r /9



Aljoša Ornik, 3. a /9



## MOJA ZVEZDA

Na nebu zvezde svetijo,  
in vse ljudi obsijejo.

Vsak človek eno zvezdo ima,  
ki vredna je zaupanja.

Moja zvezda sveti mi,  
vedno pravo pot pokaže mi.

Zdaj na pravi poti sem,  
ob tvojem siju srečna sem.

Ulrika Šegula 8. a /9



Tjaša Gerečnik, 1. b /9



Aljoša Ornik, 3. /9

## PALČEK ŠTRK

Živi, živi tam palček Štrk,  
za devetimi gorami.  
V majhni hiški pisani,  
z mahom vsej postlani.

Na glavi rdeča kapica  
se skriva sredi košatih las.  
In zraven še veliki nos  
bil Štrku je v ponos.

Še dolga in košata brada  
šopiri se na vse strani.  
Tam domek svoj so si našli  
vsi ščurki mali in veliki.

Maša Murko, 3. a /9



Tamara Kiseljak, 1. a /9

## LIPI

Oj, ti drevo starodavno,  
slovenski si simbol,  
Močno, uporno,  
kot narod je s teboj!  
Z vetrom spuščáš se  
v vsakodnevni boj!

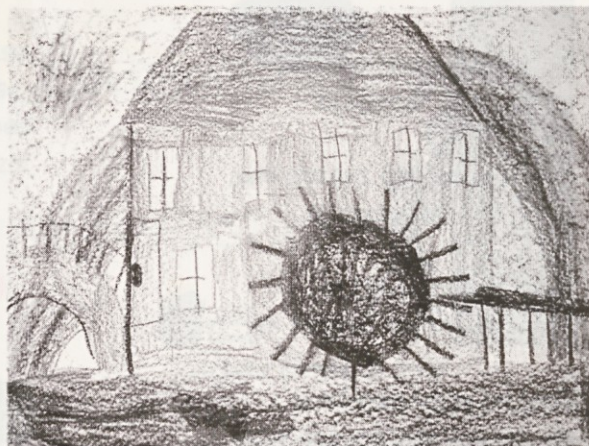
V krošnji ptica najde dom  
in nektar tvoj  
čebelam dober je napoj.  
Vsaka babica dobro ve,  
da iz dišečih cvetov čaj,  
gripe ozdravi otročaj.

Maja Krepek, 8. a /9



## SPOROČAMO IZ 3. B RAZREDA

Smo prva generacija učence, ki že tretje leto obiskujemo devetletno osnovno šolo. Čas nam je hitro minil. V vsakem razredu smo se naučili veliko zanimivega. Pri matematiki zdaj računamo že do tisoč in poštevanke nam ne dela težav. Znamo napisati vabilo, voščilo, opravičilo... Z našo pisavo je učiteljica zadovoljna. V vseh razredih smo delali zanimive poskuse z zrakom. Opazovali smo gibanje, sonce, senco in spoznali nekatere živali, ki jih ne vabimo v naš dom. Imenovali smo jih mrčes. Izdelovali smo vetromer, mlinček in še marsikaj. Pred nekaj dnevi smo obiskali gospoda Julčija Ošlovnika. Pokazal nam je svojo galerijo in slike.

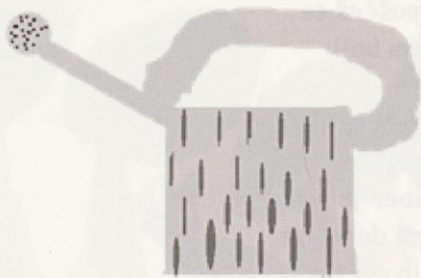


Aljoša Ornik, 3. a /9

Zanimivo je še to, da se vsem našim učiteljicam, ki so nas učile, začenjajo imena s črko "D": Dragica, še ena Dragica, Danijela in Danica. Devetletki ne bi dali niti ene napake.

Nina, Martina, Matic, Gregor, Veronika, Urška, Matevž, Ino, Matevž, Karin, Sara, Žan, Rok in Leja, 3. b /9

## ZALIVALKA PRIPOVEDUJE



Katarina Skrbinšek, 3. a /9

Pozdravljeni, otroci. Ali želite slišati mojo zgodbico? No prav, bom pa kar začela, ker bom morala počasi na delo. Sem rumene barve. Nekega dne sem sedela v trgovini. Prišla je gospa in iskala prav takšno zalivalko, kot sem jaz. Prijazni prodajalec Pepe Kovač me je predstavil gospe. Takoj, ko me je zagledala, me je kupila. Zdaj živim pri njej doma v Hajdošah. Pospravljena sem v garaži zraven moje zelo zelo stare sestrice. Moja gospodarica Mica pa ima zelo lepe rože, zato jih moram zjutraj, zvečer in včasih tudi popoldne zalivati. Včeraj me je pustila napolnjeno z vodo.

Zjutraj sem bila vsa premočena. Lepo me je obrisala in tako sem spet bila suha. Upam, da bom večno ostala pri tej prijazni Mici.

Teja Bauman, 3. /8

## JAZ KUHARICA

Bila je nedelja. Ker sem pričakovala obisk, sem se odločila, da bom spekla torto. Pripravila sem čokoladni biskvit iz desetih jajc, moke in sladkorja in ga spekla v okroglem modelu. Pečenega sem dala hladiti, medtem pa sem naredila kremo. Bila je iz pudinga, mleka, sladkorja in orehov. Ohlajen biskvit sem dvakrat po sredini prerezala, navlažila sem ga z rumom, vodo in sladkorjem, premazala s kremo ter oblikovala v torto. Ob straneh sem ga posipala s kokosovo moko. Po vrhu sem nabrizgala kremo v obliki venčka ter na sredino napisala: "Dobrodošli!"

Monika Vidovič, 3. /8



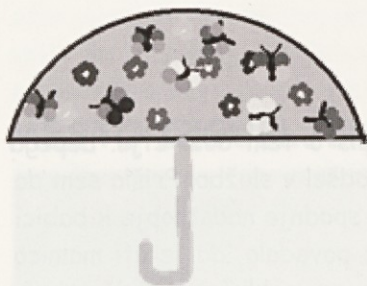
## JAZ DEŽNIK

Sem Urškin dežnik in imam pisane črte. Ko dežuje, me Urška potrebuje, da lahko greva zjutraj v šolo. Po pouku pride pome in greva domov. Potem me zapre in pospravi v omaro. Tam mi je zelo dolgčas, zato poletim v drugi kraj.

Letim med oblaki in na kopnem zagledam travnik, na katerem so bili dežniki. Ko sem prispel na tla, so me vsi dežniki gledali. Potem so se začeli prepirati, kdo je najlepši. Začel je rumeni. Rdeči dežnik je rekel, da je on najlepši. Jaz pa sem rekel, da smo vsi dežniki lepi. Ko smo se nehali prepirati, smo postali prijatelji in smo se igrali, dokler nisem moral iti domov. Urško je že skrbelo zame. Zelo se me je razveselila in me pospravila v omaro. Nato se je odpravila v posteljo in oba sva hitro zaspala.

Anja Ribič, 3. a /9

## JAZ DEŽNIK



Tjaša Steiner, 3. a /9

Sem dežnik s pisanimi rožicami in metuljčki. Ročaj imam plastičen in zelene barve. Stanujem v trgovini.

Nekega dne sem zagledal deklico, ki me je občudovala. Prosila je mamico, da bi me kupila. Ker je imela rojstni dan, me je njena mamica res kupila. Deklica me je vzela iz police na prodajalniško mizo. Prodajalka je napisala račun in me dala v škatlo. Odpeljali sta me domov in me pokazali svoji družini. Vesel sem, da me je deklica kupila in da me vsi občudujejo. Pospravila me je v stojalo za dežnike in tam sem spoznal tudi druge pisane bratce. Ker nam

je postalo dolgčas, smo se začeli pogovarjati, kako nas je deklica kupila. Začel je padati dež. Deklica me je vzela in odšla sva na sprehod po dežju. Zaželela si je, da bi oba poletela. Hotel sem ji ustreči in sva se dvignila v nebo. Videla sva celo mesto, kjer je živela deklica. Ko sem bil utrujen, sem se spet spustil na zemljo. Prispela sva v deželo Dežnikarijo. Deklica je bi la začudena. Vzela je dežnike za svojo družino in se me prijela. Spet sva zaplavala po nebu nazaj domov. Tja sva prispela pred večerom. Starši so deklico že zaskrbljeno čakali. Ko so naju videli, so bili vsi presrečni. Še bolj pa so bili veseli, ko so dobili vsak svoj dežnik. Zdaj me je deklica še bolj pazila. Srečni se imeli radi. Srečen pa sem bil tudi jaz, ker sem obvaroval deklico pred dežjem.

Tjaša Steiner, 3. a /9

## BIL SEM MAŠKARA

Nekaj dni pred začetkom pusta, sva se z babico Anico pogovarjala, kaj bi se našemil. Domislila sva se, da se našemim v Robina Hooda. Preden je začela šivati, me je izmerila okrog pasu in dolžino rok. Ko je bila obleka zašita, mi jo je prišla poskusit. Bila mi je prav. Manjkala sta le še klobuk in sablja, zato smo z mamico in atijem odšli v trgovino. Kupili smo lep zelen klobuk z rdečim in rumenim peresom. V torek zjutraj sem se zbudil, se najedel, si umil zobe in obraz, nato pa sem si oblekel zeleno srajco in hlače. Ati me je namazal in me odpeljal v šolo. Odšli smo na sprehod po vasi Skorba.

Prišli smo nazaj v šolo in nato odšli domov. Bilo mi je zelo lepo.

Sašo Vidovič, 3. a /9



## DEKLICA DELFINA IN LISICA ZVITOREPKA PRI SNEGULJČICI

Deklica Delfina in lisica Zvitorepka sta prehodili dolgo pot in med drevesi zagledali lepo hišico. Potrkali sta na vrata. Odprla jih je lepa mlada gospodična. Vprašala ju je, če jima lahko kako pomaga.

- Lahko, lahko, samo topel kotiček želiva. -

- Sem Sneguljčica, kdo si pa ti? -

- Jaz sem Delfina in to je lisička Zvitorepka. -

Sneguljčica, Delfina in Zvitorepka so šle v hišo. Na mizi je bilo sedem krožnikov in skodelic. V sobi je bilo sedem posteljic. Sneguljčica jima je povedala, da živi pri palčkih, ker jo je hudobna mačeha hotela ubiti. Delfini se je Sneguljčica zasmilila, kaj vse je morala prestati. Tedaj je potrkalo. Na pragu je stala muca Brezdomka. Nalile so ji toplega mleka. Muca je pila mleko, one pa so bile vesele.

Sara Burjan, 3. a /9

## MOJE SRCE JE RADOSTNO ZAIGRALO DOBILA SEM SESTRICO

Že davnega leta 1996 se mi je rodila sестrica in napisala bom spis o tem doživetju. Lepega poletnega 27. julija sem se zbudila. Hotela sem k mami, saj je ati odšel v službo. Prišla sem do spalnice, pogledala sem vanjo in videla, da mamice ni. Odhitela sem v spodnje nadstropje k babici in dedku, saj sem mislila, da se je mami kaj zgodilo. Babica mi je povedala, da je ati mamico ponoči odpeljal v bolnišnico, ker je dobila popadke. Prosila sem babico, naj pokliče v bolnišnico, če je mami že rodila. Izvedeli sva, da je v porodni sobi. Ker sva bili nestrpni, sva čez 15 minut zopet poklicali. Tedaj je babica izvedela, da je dobila četrto vnukinjo. Poskočila sem od veselja, saj sem postala starejša sestra. Odhitela sem do dedka, naj nas odpelje do bolnišnice. Hitro smo se odpeljali. Hotela sem, da dedek pelje še hitreje in res, peljal je še hitreje, a glej, za ovinkom policija in hop, morali smo ustaviti. Policaj hoče voziško dovoljenje, dedek pa: "Ni časa, v bolnišnico hitimo, dobil sem vnukinjo!" Policaj zaželi novorojenčku zdravja in sreče. Ampak saj še ati ne ve, da je zopet očka. Rečem dedku: "Stoj, obrni, k atiju, v službo gremo!" Odpeljemo se. Komaj dedek ustavi avto, že sem v pisarni pri atiju. Povem mu veselo novico in vsi odhitimo v bolnišnico. Odhitimo se pozanimat, kje je mami in naša novorojenka. Vsi tečemo do sobe, kjer je mami. Hitro ji čestitamo in že so naše oči na novi članici družine. Vzamem jo iz posteljice in si jo ogledujem. Zelo je lepa in dam ji ime Larisa.

Še sedaj jo imam zelo rada. To je rojstvo moje prve sestre. O rojstvu moje druge sestre pa v prihodnjem spisu.

Tjaša Glažar, 5. b /8

## MOJA SESTRICA

Pred štirimi leti se je rodila Špela. Bila je majhna. Mami sem pomagala pri kopanju in previjanju. Vsi domači smo ji pomagali do prvih korakov. Večkrat je tudi padla. Nič več mi ni dolgčas, saj se skupaj igrava. Včasih je trmasta in me jezi, vendar jo imam zelo rada.

Sanja Kolarič, 2. /9





## KAKO JE MATJAŽEV DEDEK POSTAL MLAD SUPERDEDEK

Dedek je Matjažu vsak dan pripovedoval o svoji mladosti. To je počel tako vneto, da je nekega dne pričel verjeti, da se je pomladil.

Ko je Matjaž prišel iz šole, ga je dedek že pričakal pred vrati. Pričel je urno poskakovati po eni nogi ter predlagal, da gresta igrati nogomet. Matjaž je debelo pogledal, saj je bilo dedku že 70 let. Toda dedek je vztrajal in z Matjažem sta se zapodila po dvorišču. Dedku se je zdelo, da igra kot Ronaldo, da preigrava kot Zidan, skratka, počutil se je kot nogometna zvezda. Zazdelo se mu je, da ga več tisoč glava množica pozdravlja in mu navdušeno ploska. Izvajal naj bi prosti strel dobrih 20 metrov od nasprotnikovega gola. Vzel je zalet in močno zamahnil.

Namesto da bi zaslišal navdušenje gledalcev, je naenkrat zastokal, glavo mu je prešinila čudna slutnja. Naenkrat se ni več počutil kot nogometna zvezda. Ostra bolečina ga je zopet vrnila v resničnost. Pomislil je, da nekaj ne more biti v redu. Trenutek za tem se je onesvestil.

Ko je odrl oči, se je prestrašeno ozrl okrog sebe. Vse je bilo belo. Naenkrat se je zavedel, da je v bolnišnici. Matjaž in njegovi starši so si oddahnili. Končno se je dedek prebudil.

David Kmetec 4. /8

## MESTO IZGUBLJENE SVETLOBE



*Selma, Babajič, 3. a /9*

*Tomi Nežmah, 3.a /9*

V mestu Lučkovem so živeli čudni ljudje. Namesto, da bi bili odkriti drug do drugega, so bili nevoščljivi in hudobni. Zato je dobra vila Lučka odšla iz njihovega mesta. Čarovnik Sij, vila Lučka in ptič Plamenec, čuvaj svetlobe in odkritosti, so iz varne razdalje opazovali obnašanje ljudi, katerih lučka ljubezni in medsebojnega spoštovanja je ugasnila.

V mestu je vladal prepir, niti otroci se niso igrali skupaj. To je zelo razžalostilo dobro vilo Lučko. Ko sta čarovnik Sij in ptič Plamenec videla, v kakšni žalosti je Lučka, sta sklenila pomagati tako ljudem kot tudi dobri vili. Prepričala sta jo, da je ponesla luč dobrote in miru v srce vsakega otroka, pa tudi odraslega. Čarobni sij je naenkrat obsijal mesto, ljudje so prišli na ulice, na njihovih obrazih je bilo začutiti toplino in poštenost. Smeh in dobro razpoloženje je vrnilo življenje v mesto Lučkovo.

Brez iskric v očeh, brez iskre ljubezni in spoštovanja v srcu tudi najsvetlejšo mesto na svetu nima prave svetlobe.

David Kmetec, 4. /8

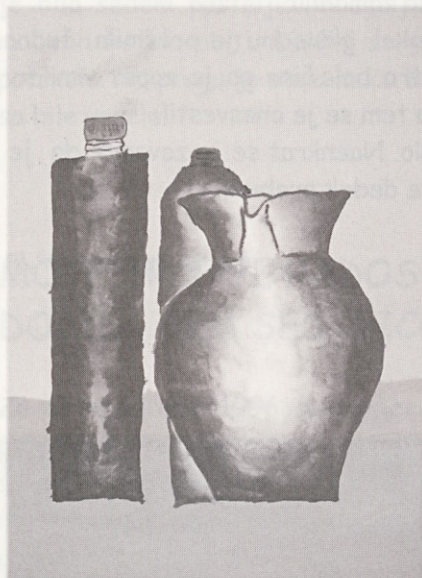
Martin Čalg, 7. /9



## V LOVSKEM DOMU

Zbrali smo se pred šolo in nato odšli v Lovski dom. Šli smo preko glavne ceste. Hodili smo po pločniku. Med potjo smo videli povoženega zajčka. Od daleč smo že videli Lovski dom. Odšli smo do gojišča. Tam smo videli fazane. Fazani so imeli očala. Ogledali smo si tudi jasli in krmišče. Lovec je imel s seboj psička. Odšli smo nazaj v Lovski dom. Tam nam je pokazal lovec nagačenega medveda, veverico, jelena, gamsa, divjgo svinjo, sovo uharico, orla, srno in malega jelena.

Karin Sagadin, 3. b /9



Maja Ojsteršek, 9. /9

## PRI SLIKARJU

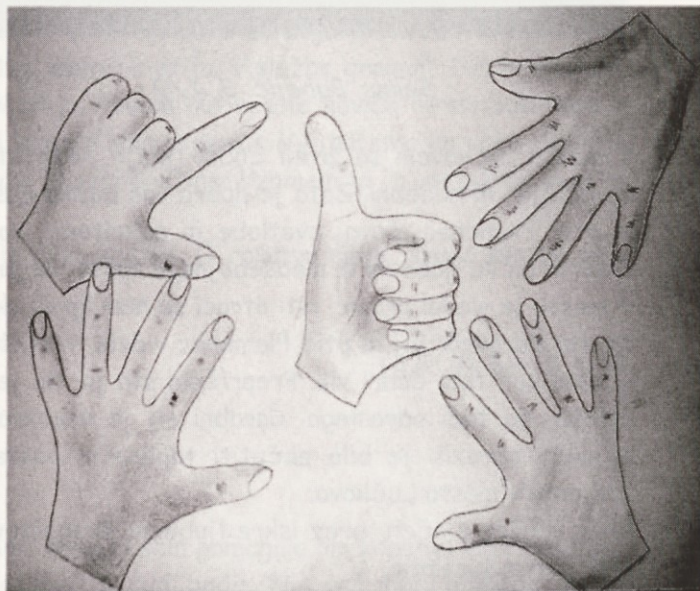
Učiteljica nam je povedala, da gremo na obisk k slikarju Juliju Ošlovniku. Ker je mamičin stric, mu tudi jaz pravim stric Julči. Lepo nas je pozdravil in nas povabil v atelje, kjer ima razstavljene svoje slike. Pogledali smo jih, potem pa nam je stric pripovedoval o svojih šolskih letih in začetkih slikanja. Izvedeli smo, da najprej nariše skico, ki jo nato pobarva z vodenimi barvami. Včasih pa uporabi tuš ali oljne barve. Na koncu smo se podpisali v knjigo in se zahvalili za obisk. Čeprav sem bil pri stricu večkrat, mi je bilo danes še posebej lepo. Preden smo se poslovili, nas je razveselil s keksi in bomboni.

Rok Štumberger, 3. b /9

## OBISKALI SMO SLIKARJA

Danes smo odšli k slikarju. Tja smo se peljali z avtobusom. Prišli smo do gospoda Julčija. Čakal nas je pod brajdami. Šli smo v atelje. Tam smo videli veliko slik. Med njimi so bile Ptujski grad, Prešernova hiša. Učiteljici sta nekaj napisali v knjigo obiskovalcev. Mi smo se medtem sladkali. Tudi mi smo se podpisali. Po nas ni prišel avtobus, šli smo peš. Med potjo smo se ustavili na igrišču. Tam smo igrali nogomet. Igrali so 3.b in 3.a. To tekmo so zmagali 3.a. Pridružile smo se še punce. Žal nismo zaigrali do konca, saj smo odšli v šolo. Med potjo smo prepevali. Vem, da tega dne ne bom nikoli pozabila.

Nina Bedrač, 3. a /9



Mateja Cartl, 7. /9



## MOJE SONCE

V času kresnic sem te spoznala.  
V času žarkov sem te vzljubila.  
V času snežink sem te pozabila.

Maja Trlep, 5. b /8

## SREČA

Sreča je rdeča.  
Se zniža, se zviša.  
Je lahko le enkrat,  
lahko pa tudi večkrat.  
Sreča sem jaz in ti,  
ki med nama hiti.

Maja Trlep, 5. b /8

## PRVA ZMAGA

Težko sem pričakoval dne 21. aprila, ko sem tekmoval na turnirju v golfu »Mini cup« na ptujskem golf igrišču.

Mesec pred tem datumom sem vsak dan vadil po štiri ure. K temu me je spodbujal dedek, ki prav tako igra golf. Nikoli se še nisem udeležil takega turnirja. Na drugih turnirjih sem že tekmoval, zato sem bil tudi takrat pošteno nestrpen. Povrhu vsega sem imel še tremo, saj so v moji skupini igrali zelo dobri igralci. Bolj kot se je približeval ta dan, bolj sem vadil. V vseh šestih letih, kar igram golf, se še nisem uvrstil med prve tri igralce, zato sem tokrat imel priložnost.

Prišel je ta dan. Na golf sem prišel dve uri pred začetkom igre, da sem lahko vadil. Igra se je začela. Vseh osemnajst lukenj smo igrali štiri ure in pol. Prvih devet lukenj sem odigral zelo dobro, drugih devet pa malo slabše. Igro smo končali in sledilo je najhujše, razglasitev rezultatov. Imel sem dober občutek, vendar ne tako dobrega, kot se je vse skupaj končalo, torej s prvim mestom. Še sam nisem mogel verjeti, da sem bil najboljši. Vsi moji najbližnji so bili ponosni name, saj sem bil prvi in najboljši med svojimi vrstniki v Sloveniji.

Matej Zupanič, 8. a /9

## ZIMSKA ŠOLA V NARAVI

V ponedeljek, 16.12.2001, ob 9.00 uri smo se učenci 5. in 7. razreda skupaj s starši zbrali pred šolo. Ob 9.15 je pripeljal avtobus. Prtljago in smuči smo zložili v avtobus, se poslovili od staršev in že smo sedeli v avtobusu, ki nas je pripeljal na Tri kralje. Ko smo prispeli, sem izstopil, vzela prtljago in s sošolci smo v šli v bivališča Jakec. Tam so nas razmestili v sobe. Jaz sem bil v sobi skupaj z Davorinom, Mihom, Mihijem, Miroslavom, Gregorjem in s Tadejema. V sobah smo si v omare pospravili prtljago, smuči pa smo odnesli v klet. Potem pa smo odšli na kosilo. Po kosilu smo se oblekli, vzeli smuči in odšli na smučišče. Tam so nas učitelji smučanja razdelili v tri skupine. Jaz sem bil začetnik. Nato smo si z učiteljico ogledali progo in se spustili po njej. Ob petnajsti uri smo odšli nazaj v sobe. Ko je bila ura sedem smo odšli k večerji. Po večerji smo že bili v sobah in smo takoj zaspali, saj je bil za nami naporen dan. Tako smo preživeli tri dni.

V četrtek pa smo se vsi skupaj odpravili na nočni pohod do Osankarice. Ko smo se vrnil, smo utrujeni zaspali.

V petek smo preživljali zadnji dan zimske šole v naravi. Organizirali smo smučarsko tekmovanje in vsi smo bili zadovoljni s svojimi rezultati. Po kosilu in po razdelitvi priznanj smo sedli na avtobus, ki nas je odpeljal do naše šole. Tam so nas čakali že nekoliko nestrpni starši. Z mamico in atijem sem se odpeljal domov in jima veselo pripovedoval o dogodivščinah v tej, za nas prijetni in koristni šoli v naravi.

Martin Čeligo, 7. /9



## MOJ PSIČEK DEX

Nekega dne mi je sošolka Helena sporočila, da je njena psička Cika dobila mladičke. Helena je bila zelo vesela in takoj me je vprašala, ali bi imela enega psička. Jaz sem najprej vprašala mamico in očka. Starša sta mi dovolila pod enim pogojem, da moram za njega skrbeti. Takoj sem jima obljubila. In tako sem Heleni sporočila, da mi ga starša dovolita imeti. Tako sva se obe s Heleno veselili. Ko sem prvič videla psičke, so bili zelo majhni in so še sesali. Čez dva meseca so bili že večji in napočil je čas, da pripeljemo psa domov. Preden smo odšli po njega, sem se zelo veselila in hkrati me je bilo strah, kako se bo na to odzvala moja psička Sara. Čez nekaj časa smo se odpeljali k Heleni. Ko smo prispeli, sva s Heleno preživeli nekaj časa s psički. Nato je ona izbrala, katerega psička bom imela. Ko sem ga vzela v naročje, se me je zelo bal, in ko sem sedla v avto z njim, je Cika takoj prišla k njemu in žalostno gledala, saj je vedela, da ga bomo odpeljali. Heleni sem se za psička takoj zahvalila in odšli smo domov. Ko smo prispeli, sem ga izpustila iz naročja in takoj je raziskal dvorišče. Poimenovala sem ga Dex. V začetku je bil zelo plašen, saj nas ni poznal. Ves čas se je skrival za mano in čez nekaj časa je na odeji zaspal. Jaz sem ga zelo dobro opazovala. Bil je kot majhna črna kepica in tačke so se mu svetile, saj so rumeno-oranžne barve. Ko se je prebudil, me je z gobčkom podrgnil po bradi. Ker je bil zelo umazan, smo ga skopali. Med kopanjem se je vode zelo bal, toda čez nekaj časa je začel navdušeno čofotati v njej. Ko sem ga skopala, sem ga takoj ovila v brisačo in posušila s sušilnikom za lase. Ko je bil suh in skopan, je bil zelo mehak in tako puhast kot medved. Ati mu je pričel delati uto in boks. Zdaj sta mami in ati zelo presrečna, saj za Dexa skrbim vsak dan. Nanj sem se zelo navezala in ga imam zelo rada.

Amanda Kalik, 5. a /8

## TEKMOVANJE S KOLESI

Pred desetimi leti, za moj tretji rojstni dan, sem šla s starši na Ptuj po novo kolo. Bila sem srečna in vznemirjena. Želela sem si, da bi bilo moje kolo roza barve. Takrat je bila to moja najljubša barva, hkrati pa edina, ki sem jo poznala.

Iz trgovine smo se vrnili z lepim kolesom in želja o kolesu se mi je uresničila. Na kolesu sta se mi zdeli odveč pomožni kolesi, ampak z njima sem se sprijaznila.

Zelo rada sem se vozila po naši ulici, ki se začne na ovinku in se konča s cesto. Na kolo sem bila zelo ponosna, zato sem ga vedno čuvala. Sosedje so me radi opazovali.

Včasih sta se mi pridružila tudi dva prijatelja. Bila sta stara šest let - Sandi in Boštjan. Nekega dne sta se dogovorila, da bosta tekmovala. Jaz sem vse pozorno opazovala. Za čela sta na ovinku in končala na koncu ceste. Ko sta hotela peljati še drugič, sem bila verjetno tečna kot muha, ampak tekmovali sem hotela tudi jaz.

Tekmo smo začeli hkrati. Jaz sem vidno zaostajala. Danes se mi zdi to povsem razumljivo, saj sta bila starejša, hitrejša in imela sta večji kolesi, vendar takrat tega nisem razumela. Zapeljala sem še bolj divje in se seveda pošteno prekucnila po tej presneti cesti s tem presneto lepim kolesom. Bolela so me kolena. Huje je bilo z mojim kolesom. Na levi strani je bilo odrgnjeno. Skoraj sem zajokala, vendar sem se zadržala, saj sta zraven mene stala Sandi in Boštjan. Ko pa sem na kolenih zagledala kri, so moje oči postale mokre od solz. Neusmiljeno so mi tekle po licih. Doma mi je mama s povojem povila kolena in me potolažila s sladkarijami.

Ko razmišljam o tem dogodku danes, vem, da bi morala takrat tekmovalje le opazovati. Na kolenu mi je ostala odrgnina, ki bo me vedno spominjala na žalostni dogodek. Vesela pa sem, da sem bila tako pogumna.

Maja Krepek, 8. a /9



## MOJA BABICA

MALA PRIDNA PUNČKA

Moji babici je ime Jelica. Je srednje postave, ima kostanjeve lase in modre oči.

Rodila se je med drugo svetovno vojno, življenje ji ni bilo postlano z rožicami. Osnovno šolo je obiskovala v Staršah, končala pa jo je v Osnovni šoli Hajdina. Ker je bilo življenje težko, se je takoj po končani osnovni šoli zaposlila. Tako je denarno pomagala očetu in mami preživljati družino. Ker si je vseeno želela poklic, se je ob delu izučila za kuharico. Ta poklic je vedno opravljala z veseljem.

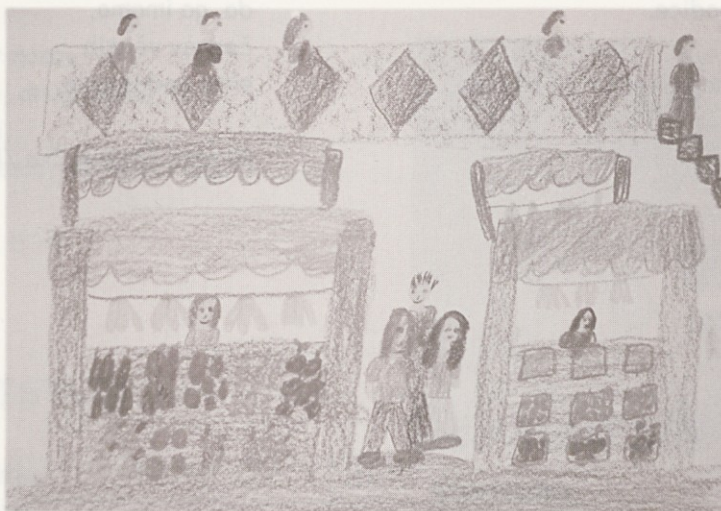
Pet let je bila zaposlena kot kuharica tudi v Osnovni šoli Hajdina, vse do svoje upokojitve pa je delala v Osnovni šoli Majšperk.

Sedaj mnogo potuje, pa tudi za nas vnuke si vedno vzame čas. Pripovedovati zna zelo lepe pravljice in vsi jo z veseljem poslušamo. Meni je posebno všeč, ko mi razlaga o življenju, ki so ga preživljali nekoč. Te pripovedi so zame zelo zanimive.

Moja babica je zelo prijazna. Vsak dan jo obiščem, saj si imava vedno kaj povedati.

Zaupava si mnogo skrivnosti in se imava radi.

Karmen Verdenik, 5. a /8



Maša Murko, 3. a /9

## MOJ DEDEK

Mojemu dedku je ime Franc. Z babico živita skupaj z nami, zato sem večinoma časa pri njiju. Star je 58 let, ima že sive lase, najbrž zato, ker ga z bratcem večkrat jeziva. Imam ga zelo rada. Vedno mi vse ustreže in pravi, da tega ne bo več počel. Toda komaj povem svoje želje, mi zopet vse izpolni.

Doma vedno izdeluje kaj iz lesa in si s tem krajša prosti čas. Svoje delovno mesto obiskuje v Mariboru v podjetju Cimus, kjer opravlja delo vodje oddelka.

Nekega dne je imel hude bolečine v trebuhu. Babica ga je odpeljala k zdravniku, ki je ugotovil, da ima vnetje slepega črevesa. Zdravnik ga je takoj napotil v bolnišnico, kjer je bil še isti dan operiran. Vsi smo bili v skrbeh. Vse se je dobro izteklo. V bolnišnici je bil še štirinajst dni in okreval. Vsak dan smo ga obiskovali. Zelo se nas je razveselil. Ko je prišel domov, smo ga bili vsi veseli in nekaj dni sem mu stregla jaz, ampak hitro potem je zopet on stregel meni. Vse je bilo zopet po starem.

Monia Brglez, 5. a /8



## KAKTUS CVETKO

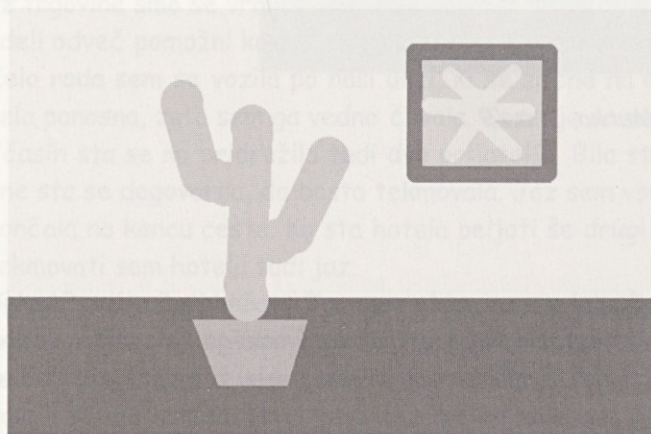
Živijo, sem kaktus mlad,  
ki cvetim zelo rad.  
Po tem se tudi ve,  
da mi Cvetko je ime.

Zalivaj me na 14 dni,  
po kapljice 3,  
saj dosti vode ni  
v moji domovini, suhi južni Ameriki.

Gledam z vrhnje te police.  
PAZI! Ostre moje so bodice.  
Velik cvet imam,  
z bodicami ga branim, saj nikomur ga ne dam.

V belem lončku sem,  
skozi okno se zazrem.  
Zunaj že vse cveti,  
pomladi se veseli.

Polonca Glažar, 3. /8



Aleš Kočar, 4. /8

## BRATEC

Čeprav mi bratec nagaja,  
rada ga imam  
in njegovim šalam  
smejem se ves dan.

Čeprav je še majhen  
in igrivih oči,  
včasih zavriska,  
da kar se kadi.

Vsi smo veseli,  
da ga imamo,  
čeprav včasih  
sitni godrnjamo.

Renata Štebih, 5.a /8

## HAIKU ZA NAJDIHOJCO

Tečeš leno in počasi  
biser mojega si kraja,  
reka Drava.

You are a jewel of my site  
flowing idle and easy  
my beautiful river Drava.

Lea Dajčbauer, 9. /9



## NOS

Nos je na obrazu,  
saj je del telesa,  
in ti vedno kaže pot.

Vedno pride prvi do cilja,  
saj je spredaj,  
a ne zadaj.

Skozi nos dihamo,  
lahko pa tudi skozi usta,  
vendar tako dobimo v telo umazanijo.

Kakšni bi le bili brez nosu?  
Seveda smešni,  
pa še kako!

Imamo več vrst nosov,  
nekateri so mali, drugi veliki,  
debeli in šiljasti,  
naj bo vseeno-samo, da imamo nos.

Alen Tement, 5. b /8

## PRIJATELJSTVO!

Vsak ima prijatelja,  
tudi ti imaš enega,  
ker bi drugače bil osamljen.

Prijatelj je vedno s teboj,  
saj ti pomaga,  
ker tudi ti njemu pomagaš.

Prijatelja boš vedno imel,  
ker bo s teboj tudi,  
če ga ne boš videl.

Če bi tvoj prijatelj umrl,  
bo še vedno s teboj,  
vendar samo v tvojem srcu.

Alen Tement, 5. b /8

## MALA PRIDNA PUNČKA

Jaz sem mala pridna punčka,  
vse se hitro naučim:  
slovenščino in nemščino,  
matematiko in glasbo.

Ker sem mala pridna punčka,  
se ničesar ne bojim,  
niti duhov, niti teme,  
niti vetra in megle.

Tjaša Glažar, 5. b /8



## POLETJE

Poletje kmalu bo prišlo,  
vsi že komaj čakamo na to.  
S šolskih klopi bomo zdrveli  
in si še v slovo zapeli.  
Na morje se bomo odpeljali  
in se skrbi odvozljali.

Sanela Jazbec, 8. b /9



## POMLAD

Pomlad = hrustljava,  
ker že zgodaj poganja trava,  
vsi ljudje so veseli,  
saj so zimo preboleli.

Kar so rekli, so rekli o pomladi:

X: " To je čas ljubezni ! "

Y: " Dekleta. "

Z: " Sonce sije. "

In vsi so polni harmonije.

Y1 : " Ne vem ! "

Katja reče: » 0 «!

Davor + Marko + pomlad = veselje > žalosti.

X + Y + Z + Y1 + (Davor + Marko) = prebujenje!

Davor Ules, Marko Drevenšek, David Pesek, 9. /9

### OPOMBA:

KONSTRUKTIVIZEM (lat. constructia = zgradba, ustroj): umetnostni in slovstveni slog, ki je gradil besedila (pesmi) po načelu tehničnega sestavljanja iz samostojnih delcev; ti dobijo smisel šele v celoti.

»Gradbeni« delci naj bi bili samostojne besede, najrazličnejši znaki, celo matematični obrazci itd. Konstruktivisti so bili proti posnemanju stvarnosti.



Maja Kaisersberger, 1. b /9

## VODNI SKUTER

Po dolgem in napornem letu smo se z družino odpravili na morje. Tokrat v Vodice na Hrvaškem. Po dolgi in mučni vožnji smo prispeli v lep kraj ob morju.

Takoj po prihodu sva z očetom odšla na plažo. Na plaži je bilo kup zanimivih stvari. Moje oči so najbolj gledale vodni skuter ali gliser. Bil je velik in modre barve. Na njem je na veliko pisalo Yamaha. Z očetom sva si ga ogledovala. Očetu sem rekel, da bi se želel vsaj enkrat z njim peljati. Obljubil mi je, da se bomo enkrat peljali.

Prišla sva do hiše, v kateri smo bivali. Vsem sem pripovedoval o vseh podrobnostih na plaži.

Najdlje sem opisoval tisti super vodni skuter. Tudi sestra je rekla, da bi se želela peljati. Oče nam je obljubil, da se bomo peljali takrat, ko ne bo vetra, da se ne bi prevrnili.

In res, čez tri dni mi je oče izpolnil svojo obljubo. Bil sem zelo vesel, saj se mi bo izpolnila velika želja. S sestro in očetom smo se odpravili do izposojevalnice vodnih skuterjev. Tam so nam dali rešilne jopiče in prebrati smo morali navodila, da ne bi prišlo do nezgode.

Čez nekaj minut smo se usedli na skuter in se odpeljali. Na začetku smo se peljali počasi, saj so ob plaži bili plavalci, potem pa vedno hitreje. Na začetku me je bilo malo strah, potem pa sem od sreče in veselja vriskal. Enkrat smo se skoraj prevrnili. Ob prihodu nazaj sem vsem opisal, kako je bilo lepo. Skoraj ni bilo mogoče opisati, kako neverjeten je občutek ob vožnji.

Zadnji dan počitnic smo se peljali še enkrat. Takrat je bilo veliko valov in bilo je še boljše, saj nas je premetavalo sem ter tja. Oče mi je dovolil, da sem lahko tudi jaz malo peljal. Občutki so bili neverjetni. Bil sem zelo ponosen na sebe, ker sem zmozel voziti skuter.

Upam, da se bom še lahko kdaj peljal s skuterjem, ker tega dogodka ne bom nikdar pozabil.

Tadej Tement, 8. a /9





## IZLET, POLN DOŽIVETIJ

V soboto, 18.5. 2002, sem bila z mamico in Društvom žena in deklet Gerečja vas na izletu. Od doma smo se odpravile zgodaj zjutraj z avtobusom proti Gorenjski. Najprej smo si ogledovale vrtnarijo, ki je bila prava paša za oči. Nadaljevale smo pot proti Vrbi, kjer stoji Prešernova hiša. Tu smo se zadržale eno uro, nato pa nadaljevale proti Bledu in Bohinju. Ogledale smo si Vintgar in po številnih stopnicah prispele do slapa Savice. Največje presenečenje je bilo, ko smo se povzpele na Vogel. Gondola je bila najnovejša, pa kljub temu sem občutila strah. Ko so se odprla vrata gondole, me je stisnilo pri srcu, saj je bil hotel na Voglu zelo visoko. V petih minutah smo bile na vrhu. Med vožnjo sem opazovala pokrajino in Bohinjsko jezero. Ob vsej tej lepoti sem pozabila na strah. Bilo je kot v sanjah. Ko smo se bližale vrhu, sem se bala, da bomo zadeli v skalo. Gondola se je počasi in previdno bližala hotelu. Ko smo izstopile, smo si vse oddahnile. Bilo je lepo vreme, zato smo imele lep razgled. Videle smo Triglav in druga hribovja. Čez pol ure smo se morale vrniti. Spet me je preletel strah, ko sem videla skale in oddaljeno postajo gondole. Zaradi pritiska sem imela zamašena ušesa. Ko so se odprla vrata gondole, sem vedela, da je strah odveč. Ko smo se vračale, smo se ustavile še na Bohinjskem jezeru in nato še na Brezju. Na tem izletu sem spoznala, da je strah odveč. Tudi rek, ki pravi, da je strah znotraj votel, od zunaj pa ga nič ni, je resničen. Spoznala pa sem tudi, da je Slovenija lepa pokrajina, in da je z Društvom žena in deklet Gerečja vas, po tej deželi prijetno potovati.

Tina Turk, 7. /9

## VIJOLICA

Sem vijolica. Domovanje imam v Mihovi sobi na nočni omarici. Na okenski polici mi dela družbo moj najboljši prijatelj kaktus. Vsako jutro se pogovarjava, kako sva živela prej, ko naju še ni kupil Miha. Enkrat na teden me Miha zalije, saj ne potrebujem dosti vode. Imam zelene liste in vijolične cvetove. Včeraj sem mu pripovedovala, kako sem prišla v Mihovo sobo. Ali tudi vas to zanima? No prav, vam bom pa povedala: Nekega dne me je prodajalka Tina na tržnici prodajala. Potem sta prišla mimo Miha in njegova mamica. Prosil je mamico, da me kupi. Uresničila mu je željo in me kupila. Tako, zdaj pa grem počivat, saj sem že zelo utrujena.

Teja Bauman, 3. /8

## OGLED TOVARNE CHIPPY

V ponedeljek smo se z avtobusom odpeljali v Gerečjo vas. Ogledali smo si tovarno Chippy, kjer je proizvodnja čipsa. Pred tovarno nas je sprejel gospod Drevenšek. Vodil nas je skozi tovarno in nam pokazal vse stroje, ki izdelujejo čips. Najbolj mi je bila všeč peč, v kateri pečejo čips. Prav tako pa mi je bil všeč stroj, s katerim so polnili ta krompir v vrečke. Na koncu je gospod Drevenšek vsakemu od nas podaril po dve vrečki čipsa. Lepo smo se mu zahvalili in se odpeljali nazaj v šolo. Na obisku v tovarni mi je bilo zelo lepo. Izvedel sem veliko novih in poučnih stvari.

Sašo Vidovič, 3. a /9



## RAZBURLJIVA VOŽNJA S KANUJI

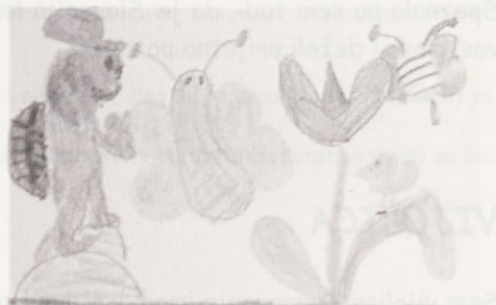
Lani, v mesecu novembru, smo se s sošolci odpravili v šolo v naravi v Bohinj.

Vsak dan smo imeli določen program. V četrtek - četrti dan, smo imeli na sporedu plezanje in vožnjo s kanuji po Bohinjskem jezeru. Dopoldne smo plezali po naravni steni. Ker smo prehitro prenehali, smo se šli vozit še s kanuji. Upravnik doma nam je razložil, kako se vozimo. Nato smo se morali razdeliti v dvojice ali trojice. Seveda smo oblekli še rešilne jopiče. Jaz sem bila skupaj z Romano. Morali smo se dogovoriti, kateri bo kaj opravljal. Jaz sem krmarila. Najprej smo se vozili samo v bližini obale. Ni nama šlo najbolje, toda čez nekaj časa, ko sva se privadili, nama je kanu dobro »plaval po vodi.«

Napočil je čas kosila in morali smo prenehati vožnjo. Po kosilu smo se zopet odpravili vozit s kanuji. Takrat je Romana predlagala, da bi se zamenjali, vendar jaz nisem hotela. Čakala nas je kar precej dolga vožnja. Vozili smo se po velikem jezeru. Na začetku vožnje nama je šlo kar dobro, toda kar naenkrat so se pojavile težave. Kar naprej naju je neslo po svoje. Bolj sva veslali, slabše je bilo. Vedno bolj je pihal veter in tudi valovi so postajali vedno večji. Bili sva v velikem zaostanku. Čedalje bolj naju je neslo k sredini jezera. Nekajkrat nama je v kanu prišla voda in nekajkrat se je kanu skoraj prevrnil. Povsem brez moči sva ostali na sredini jezera. Čez nekaj časa so nama priskočili na pomoč: Tadej, Matej, Matjaž in Martin. Oba kanuja sta bila ob najinem. Morali sva dati vse moči od sebe, da se nismo ločili. Fantje so veslali, vendar se nismo premaknili nikamor. Nato sta na pomoč prišla še učiteljica in upravnik doma. Tako smo se odpeljali do obale, da smo počakali prijatelje. Na obali smo se zamenjali v dvojice in se tako varno odpeljali do doma.

Ta šola v naravi mi bo ostala v večnem spominu, posebej pa še vožnja s kanuji po jezeru.

Tadeja Gojkovič, 8. a /9



Aneli Cebek. 1. b /9

## ROJSTVO MOJE MLAJŠE SESTRE MARTINE

13. junija leta 1993 je bil moj najsrečnejši dan. Dobila sem tretjo in najmlajšo prvo sestro. Ko sva s sestro izvedeli, da sva dobili sestrico, sva bili zelo veseli in komaj čakali, da jo vidiva. Izmisлити sva si morali ime, in ker sem bila najmlajša, sem ga izbrala jaz. Tako je dobila ime Martina. Ko sem šla k njej v bolnico in sem jo zagledala, sem bila zelo navdušena in sprva nisem hotela oditi domov. Mamici pa sem obljubila, da ji bom pomagala pri previjanju in oblačenju. In že je prišel dan, ko sta mami in Martina prišli domov. Vsi zbrani smo jo že nestrpno pričakovali in jima pripravili presenečenje. Bila sem zelo vesela, saj bom zdaj lahko ves čas ob njej. Nikomur nisem dovolila, da bi jo videl ali pestoval, ne da bi bila jaz zraven. Ko pa je Martina morala spat, sem jo vedno poljubila in ji prinesla svojega medvedka. Z Martino sva se veliko igrali in prinesla sem ji vse svoje najlepše igrače. Rada sem jo previjala in velikokrat me je tudi polulala. Zelo rada s em jo oblačila, vendar je bilo to zame zelo težko, saj sem bila še majhna in je nisem mogla umiriti, ker je brcala v vse smeri. Ko pa sem z njo in mamico hodila na sprehode, sem jo hotela peljati z vozičkom, vendar mi mami ni dovolila, saj bi jo lahko prevrnila, ker sem bila premajhna.

Tako so minevala leta, meseci in dnevi in z Martino sva vedno bolj rasli in pričeli obiskovati osnovno šolo. Sedaj je stara osem let in še vedno se poigrava. Rojstvo Martine je v meni prebudilo nekaj zelo lepega in spoznala sem, kako lepo je imeti mlajšo sestro.

Ivana Fekonja, 8. b /9



## SANDRIN DELOVNI IN PRAZNIČNI DAN

Moji sestri je ime Sandra in hodi v 9. razred Osnovne šole Hajdina.

Njen delavnik v ponedeljek se začne ob 6.30 uri zjutraj. Takrat vstane, se umije, obleče in počeše. Nato pozajtrkuje in nahrani muco. Ob 7.15 uri se odpravi na avtobusno postajo, kjer počaka prihod šolskega avtobusa. Ob 7.40 ima dodatni pouk iz matematike. Po končani šesti uri ima vsak drug ponedeljek plesne vaje za valeto, nato se z avtobusom odpelje domov. Doma najprej kosi z družino. Okrog 16.00 se loti domačih nalog. Med 17.00 in 18.00 pa gre (če le ima čas), s psom na sprehod. Ko pride domov, opravi razne obveznosti, to so : pripravljanje zvezkov za naslednji dan in učenje. Ko se vse nauči, se umije, obleče pižamo in njen delavnik v ponedeljek v postelji zaključí s sladkim spancem.



Tamara Kmetec, 1. a /9

Njen delavnik v torek poteka približno enako. Zjutraj ob 7.40 dela v hranilnici. Zadnjo uro ima telovadbo. Po pouku gre peš od šole do cerkve, saj ima vsak torek verouk. Ko konča verouk, gre do šole in se ob 15.30 uri odpravi z avtobusom domov. Po prihodu domov se najprej preobleče in gre kositi z družino. Po kosilu se sprosti ob gledanju televizije. Nato se skupaj igra v odbojko. Ker sva že zelo utrujeni, Sandra naredi domačo nalogo in čas je že za sladki spanec.

V sredo ima prvo uro v šoli pevske vaje. Ob 13.00 uri gre h kosilu. Pouk konča ob pol štirih. Ko pride domov, naredi naloge, gre kositi in se odpravi učiti, ali pa se pripravlja za kakšno tekmovanje. V sredo ne sme zamuditi oddaje Popstars, saj tudi ona zelo rada poje. Ko pa se odpravi v posteljo, si navije budilko, saj jo le ta zbudi iz globokega spanca.

Tudi v četrtek konča pouk ob 14.00 uri. Ko pride domov, vedno najprej naredi domačo nalogo in se uči, če je potrebno. Tudi ta dan ponavadi skupaj igra v odbojko. Ko postaneva utrujeni, si odpočijeva in greva v stanovanje, kjer se udobno namestiva na kavč in gledava oddajo - Show Jerryja Springerja. Nato se umije in gre v posteljo.

Njen najljubši dan je petek. Komaj čaka, da se pouk ta dan konča. Ob lepem vremenu se poda na dolg sprehod s psom, ali pa se vozi s kolesom, z mopedom, včasih pa celo z rolerji. Včasih se odpravi s prijateljicami v kino, ali pa je doma z družino. Proti večeru gleda vremensko napoved, kasneje pa Izganjalko vampirjev, Angela in še kaj. Potem se zapre v sobo, kjer pogleda kakšno grozljivko in kmalu zraven televizije zaspi.

V nedeljo se zbudi ob deveti uri. Nekaj časa gleda televizijo, nato pa se pripravlja (oblači), saj gre v cerkev k maši, ker ima letos birmo. Ob 11.00 uri pride domov in pomaga mami pri hišnih opravilih, ali pa skuha kosilo. Po kosilu počiva. Večino tega dneva preživi v svoji sobi in posluša svojo najljubšo skupino, Siddharta. Včasih se odpravimo tudi na kakšen obisk k sorodnikom. Ko pa pridemo domov, si pripravi vse potrebno dan in se gre učiti. Tako kot vedno - sladko zaspi v svoji postelji.

Tako se njen delovni in praznični dan začne in konča.

Tjaša Gašljevič, 7. /9



## ZGODNJE JUTRO

Zgodaj zjutraj,  
ko so ptički zapeli,  
so se rožic cvetovi razcveteli.

Deklica, ki je zgodaj zjutraj vstala,  
za mamó rožic je nabrala.

Ko se jutro v dan je prebudilo,  
je dekle mami rože podarilo.

## KRT

Veliki črni krt  
je prišel mamici na vrt.  
Ko je prišla mamica,  
krta več ni bilo doma.

Krt je odšel na potep  
daleč, daleč v drugi svet.  
Ko je prišel v drugi svet,  
je tam obiskal vse svoje prijatelje in ljudi.  
Tam so se igrali do temne, temne noči.

Nina Hernec, 8. a /9 Leja, Veronika, Martina, Urška, Karin, Sara, 3. b /9

## IZKUŠNJA S KONJI

Letos sem se med prvomajskimi počitnicami s starši odpravila na Jelovice. Tja smo prispeli čez pol ure vožnje.

Najprej smo obiskali mojo teto. Ta nam je povedala, da ima v bližini prijazen gospod konje, in da jih lahko jezdimo. Meni so konji zelo všeč in komaj sem čakala, da jih bom videla.

Po uri klepeta s teto smo se odpravili h gospodu. Pokazal nam je konje. Oba z očetom sva bila navdušena, le mami se jih je bala. Oče je vprašal, če bi jaz lahko jezdila in gospod mi je takoj pripeljal lepega in ravno zame pravnjega konja.

Oče in mami sta šla na sprehod, jaz pa sem sedla v sedlo in jezdila. Naenkrat pa je konja nekaj vznemirilo in začel je hitreje teči. Jaz sem se ustrašila, gospod, ki je jezdil na drugem konju, pa je rekel: »Vajeti močno primi in jih povleci k sebi.« Tako sem storila in konj se je umiril.

Od takrat se konjev malo bojim, a vseeno upam, da bom kmalu obiskala Jelovice in zopet jahala.



Tjaša Steiner, 3. a /9

Mateja Cartl, 7. /9

## BILA SEM ŽALOSTNA

Moj žalosten dan je bil pred mnogimi leti. Zgodilo se je jeseni. Vsak dan, ko sem prišla iz vrtca, sem najprej pogledala v dnevno sobo, kjer sem imela v kletki lepega rjavega hrčka. Ime mu je bilo Vili. Ko me je zaslišal, je prišel iz hiške v kletki in me vsak da pozdravil. Tega jesenskega dne pa Vilija ni bilo ven. Sprva sem mislila, da spi, ker pa ga ni bilo iz hiške do večera, sem bila malo v skrbeh. Poklicala sem atija in skupaj sva pogledala v kletko. Videla sem, da je Vili poginil. Vse sem povedala svojemu majhnemu zajčku. Skupaj sva bila še dolgo žalostna.

Maša Murko, 3. a /9



## ZIMSKA ŠOLA V NARAVI

Šola v naravi mi bo ostala v zelo lepem spominu. Najbolj všeč mi je bil pohod z baklami do Osankarice. Učitelji so za nas zelo dobro skrbeli in nas odlično pripravili na smučarsko tekmovanje.

Amanda Krajnc, 5. b /8

V šoli v naravi sem se spoprijatelila z učenci 7. razreda. Učitelji so bili prijazni, bilo je lepo.

Demetra Roškar, 5. b /8

Učitelj nam je razkazoval ozvezdje in tudi to je bil lep dogodek.

Ilija Ilič, 5. b /8

Najlepše sem se počutil, ko sem pogumno spustil po strmem hribu navzdol. Smuči so tekle kar same od sebe.

Sedin Babajič, 5. b /8

Naučil sem se dobro pluziti, bilo je zanimivo.

Aleksander Kondrič, 5. b /8

Najlepše je bilo na tekmovanju. Osvojil sem 6.mesto.

Tadej Horvat, 5. b /8

Učitelji so bili zelo ponosni na nas, saj smo vsi odšli domov brez poškodb.

Jasmina Klep, 5. b /8

Smučanje, učenje, dobri učitelji, to je bilo zimska šola v naravi. Rad se je spominjam.

Matjaž Ogrinc, 5. a /8

Zadnji dan nas je obiskala razredničarka in nam prinesla božična darila - darila naše šole.

Marko Vidovič, 5. a /8

Osebe je zelo dobro skrbelo za nas. Zvečer smo se igrali družabne igre in se prijateljsko družili.

Alex Strelec, 5. a /8



## UČENCI 3. A DEVETLETKE SO ZAPISALI NASLEDNJE MISLI O ŠOLI

V šoli se počutim zelo dobro. Šola je hiša, v kateri se učimo. V šoli imamo različne prostore. Ko grem zvečer spat, komaj čakam jutro, da grem v šolo.

Tjaša Š.

V šoli mi je zelo lepo. Učiteljica je zelo prijazna. Jaz se v šoli počutim dobro.

Miha

V šoli mi je zelo lepo. Včasih mi kaj ne gre, pa sem malo žalosten. Imamo dobro učiteljico. Želim, da bi še bila z nami.

Sašo

V šoli se počutim zelo lepo. Najraje se učim slovenščino in matematiko.

Sara

V šoli se počutim dobro, ker imam veliko prijateljev. Zato rad hodim v šolo.

Aljoša

V šoli mi je zelo lepo. V šoli se počutim dobro. Rada berem knjige.

Anja

V šoli se počutim dobro. Vedno se naučim nekaj novega. Imam dobro učiteljico.

Selma

V šoli se počutim zelo lepo in prijetno. Zato si želim, da bi bilo še naprej tako lepo, kot je zdaj.

Tjaša M.

V šoli se počutim zelo dobro, ker imamo dobro učiteljico in ravnatelja.

Niko

V šoli mi je všeč. Rada se učim in se vsak dan naučim nekaj novega. Najraje sem s prijateljico, ki je prišla k nam. Ime ji je Anja, piše se Ribič.

Katarina

V šolo rada grem, ker se naučim mnogo vsega. Vsak večer komaj čakam, da pride jutro, ko grem v šolo.

Ines

V šoli mi je zabavno in lepo. Imam dobro učiteljico, ki nas veliko nauči. Imamo zelo veliko šolo.

Maša

V šoli se počutim dobro. Učim se zelo dobro. Rad bi, da bi bil odličen in da bi mi pri vseh predmetih dobro šlo. Upam, da bom odličen tudi v višjih razredih.

Tom



## ISKRICA O MOJEM HRČKU

Nekega dne smo si s sošolci odšli ogledat razstavo malih živali. Živali so bile zelo lepe. Zagledala sem hrčka. Bil je tako lep, da sem ga takoj kupila.

Ko sem prišla domov, sem povedala očetu in mami, da sem kupila hrčka. Nič se nista jezila, čeprav sem se bala, da jima ne bo prav.

Z družino smo mu dali ime Jaka. Imel je svojo kletko in v njej hišico, hrano in vodo. Čeprav je bilo s hrčkom veliko dela, sem ga imela rada. Vsak drugi dan sem mu po čistila kletko in v posodice nastavila hrano in vodo. Vodo je moral imeti čisto, zato sem jo večkrat na dan menjala.

Vsak dan sem ga vzela iz kletke, da sva se lahko igrala. Zelo je bil hiter, zato mi je tudi večkrat pobegnil.

Ko sem bila v šoli, sem komaj čakala, da pridem domov, saj sem se zelo navezala nanj.

Nekega dne je zaradi starosti umrl. Bilo mi je zelo hudo, zato mi je mama rekla, da mi bo kupila drugega. Čeprav so vsi hrčki lepi, je bil Jaka nekaj posebnega.

Zelo ga pogrešam in večkrat mislim nanj. Gledala sem ga s srcem.

Katja Posavec, 9. /9

## CVETKE 9-LETKE

Pri nivojskem pouku smo se mnogo naučili.

Dejan Veber, 9. /9

Bilo je super! Super učitelji in delo pri nivojskem pouku. Tega ne bom nikoli pozabila.

Lea Dajčbauer, 9. /9

9-letka je zelo dobrodošla. Omogoča lažje učenje, v šoli pridobiš veliko znanja. Lažje pridobiš boljši uspeh, ker so vsi predmeti številčno ocenjeni.

Marko Drevenšek, 9. /9

Z 9-letko sem zadovoljna.

Tadeja Kokot, 9. /9

9-letka mi je všeč zaradi nivojskega pouka.

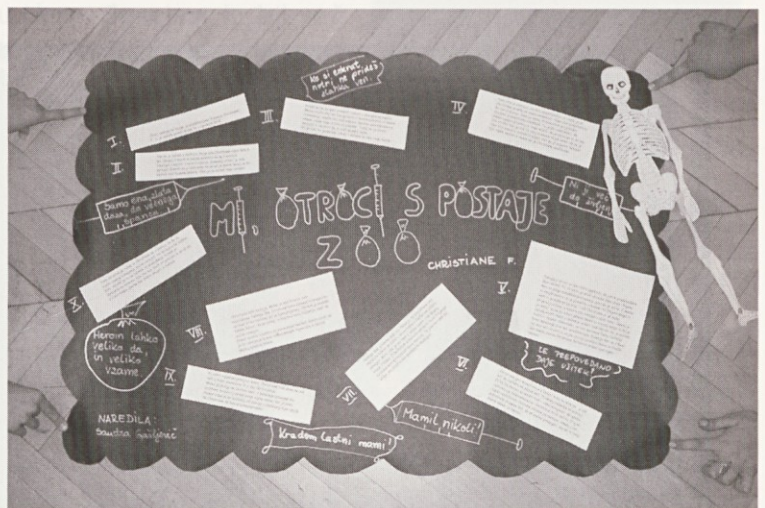
Tamara Galun, 9. /9

Všeč so mi nivojske skupine.

Gregor Auer, 9. /9

Kratko in jedrnato: "Bilo je vredno."

Gregor Vidovič, 9. /9



Sandra Gašljevič, 9. /9



## POČITNICE SO TU!

Počitnice so tu,  
juhuhu, juhuhu!  
Končno sem jih dočakala,  
dneve krasne bom izrabila.  
Oh, kako bi žalostno bilo,  
če bi počitnic ne bilo.

Anemari Kampl, 5. a /8



## PRI ZOBOZDRAVNIKU

Maša Murko, 3. /9

V petek sem bil naročen pri zobozdravniku. Zobozdravnica me je poklicala, saj sem bil na vrsti. Mamici sem rekel, da bom šel sam. Bila je vesela moje odločitve. Zdravnica me je pozdravila. Sedel sem na stol in začela mi je vrtati po zobu. Naredila mi je plombo. Potem mi je dala nalepko. Mamica je rekla, da sem res korenjak in me odpeljala domov.

Tadej Kocpek, 3. /8

## ODDELEK PODALJŠANEGA BIVANJA

Oddelek podaljšanega bivanja obiskuje 27 učencev in učenk 3.a/9, 3.b/9, 3./8 in 4./8 razreda. Ko končamo pouk, gremo k podaljšanemu bivanju. Tu opravimo domače naloge in se igramo. Včasih rišemo po tabli in na liste ali pa se igramo različne igre. Ob pol enih gremo na kosilo. Če je vreme lepo, gremo na igrišče. Zunaj smo na igralih ali pa igramo nogomet. Če je slabo vreme in je telovadnica prosta, smo v telovadnici. Učitelj Bojan nam poje in igra na kitaro. Večkrat gremo v gozdiček, kjer se igramo in tekamo po gozdu.

V podaljšanem bivanju je zelo lepo. Družim se s prijateljicami in čas mi hitro mineva.

Leja Topolovec, 3. b /9







Antoine de Saint- Exupery: MALI PRINC

"Kdor hoče videti, mora gledati s srcem. Bistvo je očem nevidno."

## PRISLUHNI MO SKRIVNOSTI

Lisica je Malemu princu izdala eno največjih skrivnosti sveta. Mnogo ljudi še danes gleda z očmi, čeprav bi s srcem videli več. Morda bi odkrili nova prijateljstva in pravo ljubezen. Prijateljstvo! Kaj je to? Tega ne ve mnogo ljudi. Mislijo, da je pravega prijatelja lahko najti. Prijatelja lahko najdeš v zadregi, v nesreči in žalosti. Pravi prijatelj ti stoji ob strani, če si srečen ali žalosten. Z mislimi je ob tebi, skrbi zate in te ima rad, pa čeprav nisi princ ali princeska. Ne ozira se na tvoje napake in slabosti, ampak te v celoti sprejme takšnega, kot si.

Nuša Bedrač, 9. /9

## Z MALIM PRINCEM NA EKSKURZIJI PO VESOLJU

Na začetku mojega vesoljnega popotovanja smo zašli na daljni planetoid. Na njem je živel ljubek fantič. Sam se je predstavil kot Mali princ. V njegovem kraljestvu so zraven njega bili še vrtnica in trije vulkančki.

Ker je izrazil željo po potovanju, in ker smo potrebovali vodiča, smo ga povabili z nami, to je tudi lepo sprejel. Ko se je poslovil od svoje vrtnice, smo se odpravili na planet Pluton. Neverjetno, kako lepe barve je ta planet! Tako modre, sinje modre. Na njem smo srečali zeleno opico. Tudi ona je imela svoje kraljestvo. Bila je kraljica Plutona, le da je bilo njeno kraljestvo veliko večje od kraljestva, ki ga je imel Mali princ.

Tukaj smo doživeli neverjetno preizkušnjo. Celo kamni so govorili. To je bilo za en dan dovolj, zato smo potovanje nadaljevali.

Po vkrcanju na vesoljsko plovilo 6456 Simens, se je naše potovanje nadaljevalo. Med vožnjo smo uživali v pogledu na zvezde, ki so bile od blizu neverjetno velike in kako so svetile!

Naš naslednji postanek je bil planet Neptun. Na njem smo spoznali E.T. vesoljčke. Neskončno veliko jih je bilo. Sprejem na ta planet je bil zelo slab. Ravno toliko, da nas niso spodili s planeta, zato smo kar sami odšli.

Pristali smo na zeleno-modrem planetu Uran. Sprejem je bil več kot odličen in pogostitev tudi. Rumeni Marsovčki z enim očesom so za nas zelo lepo poskrbeli. Bili so prijazni, gostoljubni in ustrezljivi. Tukaj smo poskusili njihovo značilno in vsakdanjo jed:

vesoljska čokolada z jagodnim želejem. Ja, bilo je zelo okusno in sem se bomo še vrnil i.

In naše potovanje se je nadaljevalo. Po nekaj urah smo prispeli do Saturna. Na tem planetu ni življenja. Ali pa je, a ga nismo našli.

Že ko smo se odpravili s Saturna, smo videli največji planet v vesolju - Jupiter. Ta je dobil ime po najvišjem bogu. In zato, ker je največji, je na njem tudi največ življenja in živih bitij.

Kralj Jupitra je Samarin. Ta nas je zelo lepo sprejel in pogostil. Tukaj smo ostali kar tri dni. Ogleдали smo si mesto Samaran, odšli v vesoljni vrt, poizkušali jedi in pijače. Spali smo v najlepšem in najdražjem hotelu s sedmimi zvezdicami.

Po treh prekrasnih dneh smo morali naprej. Prva postaja je bila Venera. Ta majhen planet je posut s cveticami, a ne z navdnimi, temveč z govorečimi in živimi cveticami. To je bil Mali princ navdušen!



Katja Posavec, 9. /9



Nato smo se odpravili naprej. Naš cilj je bil rdeč Mars. Uf, je bilo na tem planetu vroče! Sama lava in vulkani, ki so bili večji od vseh treh vulkančkov na prinčevem planetu.

Naše potovanje se je počasi bližalo h koncu. Obiskati smo morali še planet Merkur. Tukaj smo našli medvede roza barve, rumene kače, zelene pse in rdeče mačke. Te živali so bile zelo napadalne, zato smo zelo hitro zbežali s tega planeta in ga kasneje poimenovali "Vesoljni divjak".

Z obiskom tega planeta je bilo potovanje končano. Malega princa smo odpeljali na njegov planet, kjer ga je nestrpno pričakovala udomačena vrtnica.

Ko smo se odpravljali, nam je v slovo povedal: "POVSOD JE LEPO, A NAJLEPŠE JE DOMA."

In tako se je naše potovanje končalo.

Lea Dajčbauer, 9. /9

## Z MALIM PRINCEM NA PLANETOIDIH

Ko se pred štirinajstimi dnevi obiskala planetoid številka 6, na katerem je živel Mali princ, sem prišla ravno pravšnji čas. Mali princ se je namreč odpravil raziskovat še druge planetoide, zato sem se odločila, da grem tudi jaz zraven. Slovo od njegove vrtnice je bilo težko, saj sta bila zelo navezana drug na drugega. Ampak on je vedel, da bo vrtnica po čakala, in da si ne bo našla drugega princa.

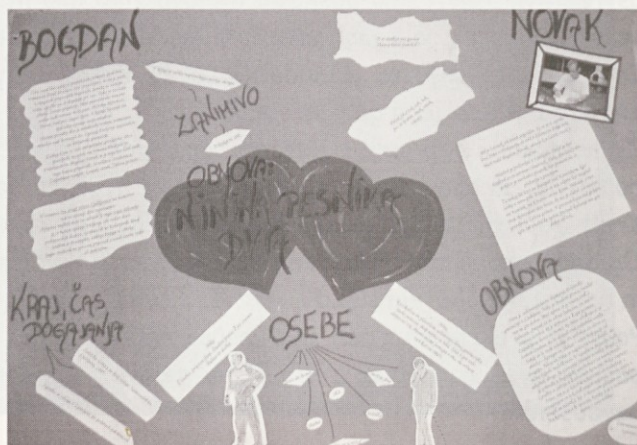
In tako sva skupaj na leteči preprogi odletela raziskovat sosednje planetoide. Vsi so bili modre ali pa zelene barve, nič drugačni od njegovega planeta. Najbolj ga je pritegnil planet številka 666, ker je bil le - ta rdeče barve. Odločil se je, da pojde raziskat, zakaj ima ta planet tako lepo barvo. Spominjala ga je na njegovo vrtnico. Prvi koraki na njem so bili enaki korakom na drugih planetoidih. Ko sva hodila že nekaj časa, nama je nasproti prišel možakar, odet v rdečo haljo. Vprašal naju je, od kod prihajava in čemu sva prišla. Ko sva mu povedala, kar je želel vedeti, naju je povabil, naj na njegovem planetu ostaneva nekaj dni.

Tako sva ostala na planetu in čas je bežal. Njegova vrtnica pa je samevala, samevala! Medtem ko sva midva uživala na planetu, je Lucifer, tako je bilo namreč ime temu možakarju, skoval načrt. Bil je zelo osamljen.

Ko mu je princ povedal, da ima on vrtnico, in da jo je udomačil, se je Lucifer odločil, da bo vrtnico ukradel. Z nama je šel na prinčev planetoid. Ob pogledu na vrtnico so Luciferju zažarele oči. Ko sem mu povedala, da lahko vrtnica tudi oveni, se je odločil, da bo naju zvalil na svoj planet, in da nama bo ponudil mnogo lepega in ne bova mogla reči ne. Mislil si je, da bo imel naju, če ne more imeti vrtnice. In res! Ponudil nama je tri gradove in vsakemu tri svoje planetoide. Ta misel naju je zares zamikala. Princ je pozabil na vrtnico in minila so tri leta, odkar sva živela tukaj. Princ je nekega dne slišal Luciferja jokati. Čeprav je ta imel na planetu naju in veliko svojega bogastva, ni bil srečen. In tudi midva nisva bila srečna. Odšla sva na Zemljo, utrgala tri vrtnice in jih prinesla na planet 666.

Ko jih je Lucifer zagledal, se je do ušes nasmejal. Prvič v življenju je bil srečen in v tistem trenutku mu njegovo bogastvo ni pomenilo nič. Takrat se je Mali princ spomnil na svojo vrtnico, zato sva se odločila, da se vrneva domov. Ljubezen do nekoga, čeprav le do vrtnice, je velika odgovornost.

Sandra Gašljevič, 9. /9



Maja Ojsteršek, 9. /9

Najdihojca iz Hajdine - literarno glasilo OŠ Hajdina

Maj, 2002

Uredile: Silva Hajšek, Majda Korošec, Danica Serdinšek

Računalniška obdelava: Andreja Novak

Avtorica slike z naslovnice: Maša Murko, 3. a /9

Likovna oprema: Romana Kiseljak

Izdajatelj: OŠ Hajdina

Tisk: Tiskarna Ptuj d.o.o.

Naklada: 300

Domoznanski oddelek  
371  
NAJDIHOJCA  
2001/2002

KNJIZNICA IVANA POTRGA PTUJ  
COBISS o

a  
373.3(497.12 Hajdina)  
6002167,1



Tomi Nežmah, 3. a/9

